

Manifest de la Nit de Sant Joan 1988

L'Institut d'Estudis Eivissencs, fidel i puntual a la festa de la Nit de Sant Joan des de fa molts d'anys, enguany arriba a un nou indret d'Eivissa. Aquesta Nit màgica i mitològica és un bon moment per fer conèixer una volta més el nostre missatge, la crítica i l'anàlisi de les Pitiüses d'avui en forma de manifest. I tot amb un objectiu irrenunciable: mantenir la memòria històrica que ens ha diferenciat i identificat al llarg de segles i la voluntat de defendre-la.

Un repàs als manifestos de l'Institut al llarg de quasi vint anys pot servir per comprovar que han estat una constant preocupació la llengua, la cultura i l'entorn natural. Avui no ens serveix de consol palesar que són moltes les persones, organismes i entitats que expressen les mateixes queixes que ja plantejàrem als primers manifestos, sinó que ens causa una intensa tristesa observar que el mal ja està fet i la situació és en molts de casos irreversible.

La tolerància i la receptivitat de la gent d'aquestes illes ve actuant precisament en contra de tot allò que volem defensar, fins al límit de posar en perill de desaparició els nostres signes d'identitat com a poble: una llengua, una cultura, un paisatge.

És necessari recuperar l'orgull i superar complexos i saber allò que hem estat, el que som i el que serem com a eivissencs i formenterers, al mateix temps que ens sentim dins el context de les altres terres de llengua i cultura catalanes. Aconseguirem algun dia que aquesta festa sigui el símbol d'aquesta unitat?

El nostre futur ha de mirar cap a les nostres arrels històriques i culturals si no volem ser substituïts per altres cultures majoritàries i de masses.

Per tot això manifestam:

—Que encara que hi ha hagut avanços en matèria de legislació lingüística i tenim els instruments per portar endavant la Normalització, deploram la lentitud, l'ambigüitat i la falta de fermesa en la seua aplicació. És inacceptable que a les guarderies i parvularis als nostres infants se'ls privi de la llengua d'aquesta terra, que quedin encara escoles a les quals no rebin una sola classe de català i que, a voltes, si la reben, no passi de ser una nota folklòrica, i tot això després de cinc anys d'autonomia. Sabem també però que altres escoles mantenen, amb molts d'esforços, la flama de la llengua de forma esperançadora.

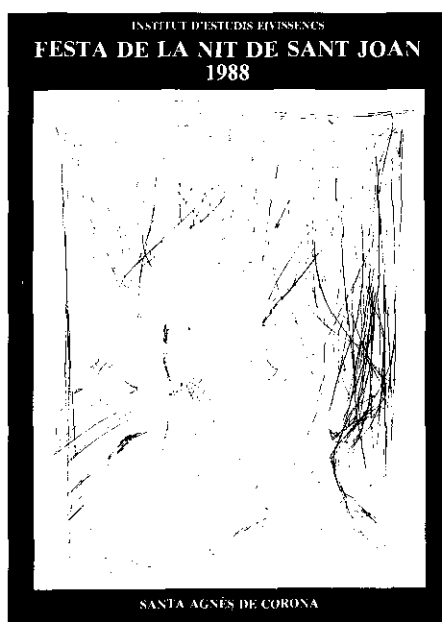
Amb facilitat es dona la culpa a l'administració de la situació lingüística. Voldríem fer des d'aquí una crida a la pròpia societat eivissenca —i aquí en som tots responsables— perquè reaccionem. Exigim i demanam allò que ens pertoca: el dret a la llengua pròpia. No ens conformem amb l'ensenyament del català. Que no ens basti el nom del carrer o l'establi-

ment en la nostra llengua sinó que a qualsevol entitat pública o privada, civil, militar o eclesiàstica, autonòmica o de l'Estat, el seu ús sigui normal en tot moment o circumstància, en les formes oral i escrita. Seria ben trist mirat des de la perspectiva històrica que les futures generacions haguessin perdut la parla eivissenca. Els responsables en seriem els que encara la parlem ara que ens deixen.

Pensem que l'oferta de televisió en llengua catalana comença a ser satisfactòria, encara que sabem, i ens dol, que una bona part d'Eivissa no reb les emissions de TV3. Però per desgràcia la nova llei de televisió privada afavoreix únicament la creació de noves emissores en llengua espanyola i ens preocupa que això arribi a ofegar l'oferta televisiva en la nostra llengua que tant fa per la normalització. Mentrestant a la ràdio uns pocs programes en la nostra llengua no s'han vist acompanyats amb una programació normalitzadora i normalitzada, i la premsa continua on estava; la llengua catalana encara li resulta ben estranya.

Ens complau que el Parlament Balear hagi demanat l'oficialitat de la llengua catalana a les institucions europees, però això no deixa de ser un contrasentit quan aquesta mateixa llengua pateix seriosos entrebancs a casa nostra per sobreviure, i són les mateixes institucions les que donen un pobre exemple d'ús i exigència del seu coneixement.

No podem deixar d'expressar la nostra decepció per la progressiva supressió i substitució de tots els elements que formen un ric llegat cultural. ¿Què ens queda de la nostra artesanía, dels oficis tradicionals, de la música i dels balls, de les eines, de l'arquitectura popular, de la rica tradició oral al voltant del foc que renovava i perpetuava la nostra cultu-

ra popular? Haurem d'arribar a un Museu Ètnic com a darrera i trista solució? Les futures generacions també tenen el dret de conèixer el seu passat cultural i si és possible no simplement com a espectadors.

És preocupant l'envelliment de la població rural, la baixa natalitat entre la població nativa, l'abandonament dels camps, el poc respecte per les finques i cases eivissenques; tot això comporta una penetració d'altres cultures sense cap arrelament ni lligam a la terra.

Així mateix hem d'esmentar un dels temes que més pols han aixecat darre- rament, el manipulats tema de la inte- gració: la discriminació aquí no existeix ni ha existit mai, però el problema ma no ha estat només per la poca voluntat d'integració que han demostrat els que han vingut de fora sinó també perquè no s'han posat els mitjans necessaris per a aquesta inte- gració.

Darrerament hem vist amb pre- ocupació com les nostres institucions han donat suport a festes forasteres

sense tradició en aquesta terra, mentre deixen de banda les nostres manifes- tacions culturals.

A més a més ens hem de referir a la degradació que està patint el nostre entorn natural. Avui, per sort, ens trobam a un dels darrers redutes no desfet encara pel fantasma urbanístic que ha assolat les nostres costes i ha embrutat les nostres aigües, i ara entra a l'interior de les illes i puja a les muntanyes. Els nostres ajuntaments amb l'inexplicable pretext que això és progrés acaben d'aprovar més de 50 nous plans d'urbanisme. Les institu- cions autonòmiques han estat elaborant un conjunt de lleis —la bondat de les quals no posam en dubte—, però de moment s'observa una preocupant acceleració construc- tora intentant escapar a la nova norma- tiva. Aquest tema va quedar exten- sament tractat al llarg del darrer Curs Eivissenc de Cultura de l'Institut d'Estudis Eivissencs «Turisme, Cons- trucció i Natura».

Mentrestant les nostres carreteres es van convertint en carrers i els puigs en

urbanitzacions, s'exhaureix l'aigua subterrània, urbanitzen les millors terres de conreu, destrueixen paisatges i ecosistemes; l'especulació i l'afany de lucre massifiquen unes illes sense cap planificació.

Només ens queda el desig i l'esperan- ça que aquestes terres de Corona conservin el seu natural encant perquè serà prova i senyal que així ho desit- gen els que aquí viuen.

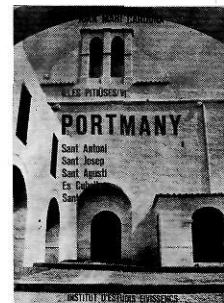
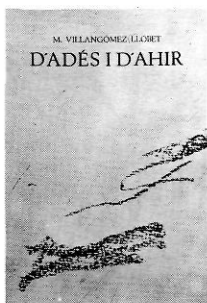
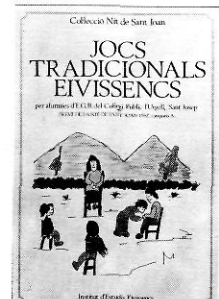
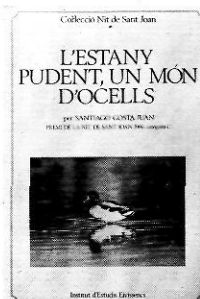
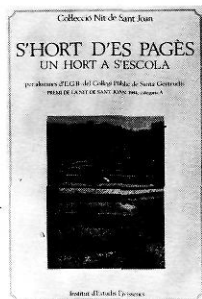
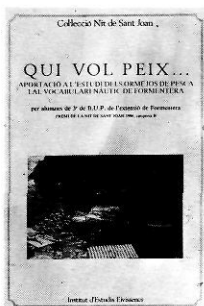
Per acabar volem agrair a l'Asso- ciació de Vesins de Corona, a l'Ajun- tament de Sant Antoni, a la Caixa de Pensions «La Caixa» i a totes les persones que han fet possible una vegada més la celebració de la Festa de la Nit de Sant Joan la seua col·labo- ració i participació.

Gràcies a tots per venir i molts anys i bons a tots els Joans i Joanes. Bona nit.

Corona, 23 de juny de 1988.

COMISSIÓ EXECUTIVA DE
L'INSTITUT D'ESTUDIS
EIVISSENCS

L'INSTITUT US OFEREIX LES SEUES ÚLTIMES PUBLICACIONS

Demanau-les al vostre llibreter.